

KLARA

Chameleon

ULLA LUNDQVIST

SAGA

EGMONT

KLARA

Clareana

ULLA LUNDQVIST

 SAGA
EGMONT

Ulla Lundqvist

Klara Clareana

Saga

Klara Clareana

Copyright © 1988, 2019 Ulla Lundqvist och SAGA Egmont, an imprint
of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788726143713

1. E-boksutgåva, 2019

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-
koncernen

Mammas avskedsord

Kan man veta på förhand när någonting hemskt ska hända? Känna det på sig, inuti, på något oförklarligt sätt: en oro som gör att man inte riktigt bryr sig om vanliga saker, liksom?

Klara ska komma att tänka så många gånger efter den här dagen, som blev så avgörande för hennes liv. Det är en tisdagsmorgon, den sista i november, en gråkulen dag med aningar av blötsnö dallrande ovan hustaken och imma på fönstren. Det är den dag då femmorna ska rösta om vem som ska bli hela mellanstadiets Lucia: det är alltid en flicka i femman som får den äran. Och det är alla femmorna som samlas i matsalen och röstar. Klara vet att hon själv och Anneli i hennes egen klass är favoriter. Anneli är blond och ljuv, en riktig luciatyp, men lite kort. Klara är mörk och brunögd och längre än de flesta flickorna – och förresten: den riktiga Lucia var från Italien. Där ser man snarare ut som Klara än som Anneli.

Klara packar skolväskan efter att ha slukat morgonchokladen och bränt sig på tungan, och hon har huvudet så fullt av dessa tankar att mamma får säga hennes namn två gånger, när de står i hallen och Klara fumlar med täckjackan.

– Clareana! Du hör ju inte!

Jodå. Jo, vad var det?

Mamma envisas fortfarande med Clareana, fastän Klara ändrat sitt omöjliga namn för ett par år sedan. Först stavade hon det med C, men så kom en av pojkarna i klassen på att initialerna CW blir WC baklänges (Klara

heter Wessel i efternamn) och det avgjorde saken. Man kan inte gå genom livet och kallas för dasset.

Nu tittar Klara på sin mamma.

- Jo, jag sa att du ska komma hem fort i eftermiddag, inte gå med Kicki nånstans, va? Det har blivit sämre igen. Jag är rädd att jag måste åka till sjukhuset om det inte går över.

Nu kommer den första obehagskänslan i magtrakten på Klara, men hon försöker mota bort den. Vadå - mammas konstiga huvudvärk har ju kommit och gått ända sen i somras, och hon har varit på sjukhus flera gånger men kommit hem efter ett par dagar, och nu har hon ju till och med jobbat heltid i flera veckor. Fast hon kom hem redan på eftermiddagen igår och mådde illa, och hon lade sig utan middag.

- Men . . . börjar Klara. Du har ju . . . ?

- Ja, det är nog inget att oroa sig för. Men dom sa ju att jag måste in på nya kontroller i december, och när jag nu . . . jag menar, eftersom jag har rätt så ont nu så kan dom kanske ta det lite tidigare. Så kom fort hem är du söt. Om jag måste bli kvar så ber jag Aina vara hos dej i natt som vanligt. Puss!

- Puss puss, svarar Klara och hoppar ner för trapporna två steg i taget.

Inget att oroa sig för. Nej, det är det väl inte. Men en konstig huvudvärk som varar i dagar och som gör att de måste ha mamma kvar för en massa egendomliga prov och undersökningar, och hastigt tystnande samtal mellan mamma och Aina och andra, och mammas plötsligt glättiga ton i telefon när Klara kommer in och överraskar. Man är ju förstås van vid att stora håller på och trixar och låtsas som om de inte fattar att man faktiskt fattar, fast det rör ju oftast mindre otrevliga saker än denna.

Och obehagskänslan i Klaras mage, som hon lärt sig känna igen och mota bort hela den här hösten, den växer sig starkare allt eftersom hon närmar sig skolan. Plötsligt är det som om Luciaomröstningen och sådant inte finns, inte är att räkna med.

Men så kommer Kicki flåsande mot henne med det burriga ljusa håret på väg ut ur hästsvansen och ropar glatt:

- Idag Klara! Nu smäller det! Jag vet att det blir du! Igår var jag med Lillen och Cia och Anna-Karin och en massa ur b och c på gårn, och dom sa att hela b och c håller på dej.

Klara och Kicki och Anneli, Luciarivalen, går i 5 a, och där finns det ganska många som håller på Anneli. Men om alla i b och c . . . Ja, då så!

- Äh, säger Klara i alla fall, för inte ens inför bästa kompisen vill hon låtsas om att det är viktigt. Det vet väl inte Lillen och dom hur hela b och c röstar. Och förresten vet jag inte säkert om jag vill *bli*.

- Det säger Anneli också, men det tror ingen. Inte ni själva heller, avgör Kicki tvärsäkert, och så är de framme vid klassrumsdörren just som det ringer till första timmen.

Och då är oron åter där. Mamma såg blek och lite gammal ut, som hon gör de mornar då hon har sovit illa på natten. Men hon är inte alls gammal, inte trettio än, och hon är den enda Klara har, utom vänner och bekanta förstås. Mamma har många vänner och är egentligen en ganska pigg och glad person, fast det finns något hos henne som till och med Klara tycker är främmande. Det finns sådant som hon aldrig vill tala om. Och det finns sådant som får henne att tystna, när det kommer på tal. Det finns frågor som ingen får ställa, inte Klara ens. Om pappa, till exempel. Eller om mormor och moster och alla släktingar som Klara bara har sett på gamla

amatörfotografier, fastän till exempel mormor bara bor drygt tio mil härifrån stan.

Sådant tycker Kicki är helvrickat. Hon säger att så är det aldrig i verkligheten, bara på film och i böcker. Men så är det faktiskt i Klaras verklighet. Hon har en mormor som hon aldrig har sett, och en morfar som är död, som hon heller aldrig har sett. Och mamma har två syskon, som hon aldrig ens skickar julkort till. Knäppt, säger Kicki, men Klara tänker aldrig på det egentligen.

- Klara!

Jisses, nu har hon drömt igen. Det är frökens röst. Fröken kallas Kringlan. Varför vet ingen, för hon heter Gunnel Svensson och har kort rakt hår.

- Ja. Klara vaknar till och rodnar. Nu tror förstås allihop att . . . Just precis!

- Hör ni ungar, säger Kringlan. Valet är inte förrän sista timmen, ni får försöka att koncentrera er på vad vi gör nu.

- Jag tänkte inte alls på. . ., försöker Klara lamt.

- Nänä, svarar fröken. Men titta nu i Genaboken, nej inte i den stora utan i häftet, på sidan 29. Där hittar du svaret på min fråga.

- Vilken fråga, teaterviskar Klara till Kicki, men inget undgår Kringlan:

- Vi talar om Island, och om att det är en vulkanö. Och jag frågade efter en känd vulkan på Island.

- Hekla, svarar Klara som snabbt hittar i boken. Det är ofta hennes räddning, när hon svävat bort i andra tankar, att hon uppfattar snabbt och hittar lätt i böckerna. Hon har lätt för sig, som de stora säger.

- Jaha, och nu ska vi se på vad en vulkan egentligen är, fortsätter fröken och gör sig redo för att visa ljusbilder.

Under den här dagen försöker Klara verkligen lyssna och läsa och vara med på timmarna. Hon försöker mer än

vanligt, för det är så pinsamt om alla tror att hon är nervös för att inte vinna Luciavalet. Hon försöker av ett skäl till: orosormen i magen håller sig stilla bara när hon tänker på annat än vad mamma sa i morse.

På frukostrasten funderar hon på att gå till lärarrummet och be att få ringa hem, men hon gör det inte. Hon är rädd för vad hon kan få höra, kanske att mamma är jättedålig och hon måste rusa hem genast, eller ännu värre: att Ainas röst svarar att mamma har farit iväg till sjukhuset.

Och så går den här dagen; det blir äntligen sista timmen och alla femmorna samlas i matsalen. Där är lärarna i de andra tre klasserna och vaktis och tillsynsläraren som heter Arvid. Alla är förväntansfulla; eleverna står i klungor och Klara har en hel flock omkring sig. Kicki håller hennes arm, medveten om att det är lite avundsvårt att vara bästis med en som säkert snart är mellanstadiets Lucia. Det är förresten alltid lite eftersträvansvärt att vara vän med Klara. På något vis tycker de att hon är spännande, verkar det som, ända sedan hon kom i slutet på tvåan. För att du är sötast, säger alltid Kicki, men det vet Klara att det inte är sant. Men hon ser annorlunda ut. Mörkhårig, nästan svart. Våldigt utländsk, och ändå är hon lika svensk som de andra. Nästan.

Det är lite märkligt det där, vem det anses fint att vara kompis med! Men nu knackar Arvid med en linjal på den rostfria bänken längst bort i rummets kortända.

- Tysta nu, ropar han och för ovanlighetens skull avtar sorlet snabbt.

- Ni har ju valt internt i era klasser, så det rör sig ju bara om åtta namn, två från varje parallell. Vi gör alltså som vanligt. Ni får var sin lapp av er egen lärare. Ni skriver ett enda namn, viker ihop det och kommer fram till mej. Ni ser korgen här. Där ska ni lägga era lappar. Kom ihåg. Bara ett

namn. Står det något annat än namnet på en av de åtta så kasseras rösten. Har ni förstått?

Rösträkningen blir spännande, så till den grad att oron i Klaras mage är helt borta i en lång stund – men det är ändå som om det inte var hennes eget namn som står där på tavlan under Annelis med en enorm massa streck efter, en rad som bara blir längre. Det är som en spännande match där man inte känner de inblandade.

Det är till en början lika många streck efter båda namnen men så blir det allt fler gånger som Arvids röst säger Klara, och 5 c:s fröken sätter nya ettor efter hennes namn. Och så: Jippiiiiiiii! ropar Kicki och hela 5 a, nästan. Bara Anneli ser ut som om hon helst hade försvunnit därifrån.

Och ingen vet ännu, att det till slut ändå blir Anneli som får bära Luciakronan näst-nästa torsdag.

– Kicki! Kickiiii, hör du inte, skynda dej!

Klara står på skolgården och småhoppar av köld och otålighet. Hon har ju sagt till Kicki att hon måste skynda sig hem, och ändå står hon kvar där på skoltrappan och pratar och viftar och fäktar på sitt speciella sätt.

Men nu lystrar hon äntligen, och det gör de andra i klungan också. Det är ju bara Kicki som vet varför hon har bråttom, så de andra tycker nog att hon är lite besynnerlig. Hon om någon skulle väl vilja vara med och planera!

Nej. Inte nu. Nu väller oron stark över henne, starkare än på hela dagen. Kicki fattar visst, för nu kommer hon äntligen.

– Du, hon blir väl inte arg om du är lite sen när hon får höra att du vann, säger Kicki vädjande när de skyndar framåt i snålblåsten. På torget har de redan börjat resa den stora granen, och girlangerna hänger färdiga att tas i bruk på söndag, första advent. Som på beställning virvlar lite

snö i luften – i vanliga fall känns allt det där mysigt, men inte nu.

– Det är inte det att hon blir arg, fattar du väl, svarar Klara. Det är ju att hon är dålig igen. Det är så konstigt med den där huvudvärken.

Kicki säger ingenting. Hon har väl lite svårt att sätta sig in i hur det är när hela ens familj består av en enda människa. Utan mamma skulle Klara ju vara ensam i världen. Hon ryser till av ångest vid tankar så otäcka att hon inte ens vågar nudda dem.

Nej, Kicki fattar nog bara en del. Själv har hon ju mamma och pappa – två till och med – och storasyster och lillebror och mormor och farmor och mostrar och kusiner, så många att Klara inte på långa vägar kan hålla isär alla namn som Kicki bollar med när hon berättar om sin familj och släkt. Fast Klara är inte avundsjuk. Man kan inte sakna det man aldrig har haft. En pappa förstås. Nånstans går det omkring en karl och är min pappa utan att veta om det! Den tanken slår henne inte ofta, men just nu kommer den för henne. Hon vet inte ens om mamma älskade honom!

Väninnans tankar går tydligen i samma banor, för hon bryter plötsligt tystnaden:

– Kommer du aldrig att få veta vem som är din pappa?

Klara skakar på huvudet. Hon vill egentligen inte dryfta detta med Kicki. Inte med någon. Det slutar alltid med att den hon pratar med ruskar på huvudet, som om mamma vore knäpp och hon själv med.

Vid nästa hörn skiljs deras vägar.

– Jag ringer sen, säger Kicki. Jag kommer inte att klara mattetalen. Jag ringer så jämför vi svaren!

– Okej, hej så länge, nickar Klara, men hon tänker inte alls på mattetal. Hon tänker på att hon ska sätta upp sin gladaste min när mamma öppnar och omedelbart berätta att hon blev Lucia.